

talelser herom. Det ærede Medlem talte saaledes om, at det var at føje Skam til Ulykken at henvise de paagældende til Hjælp gennem Fattighjælp. Men § 63 er en social Paragraf, og den har forlængst vundet Ret som en saadan i det almindelige sociale Omdømme; derfor beklager jeg det ærede Medlems Udtalelse. Jeg føler mig ganske overbevist om, at hvis det havde været den almindelige Betragtningssaaede her paa Rigsdagen af denne Paragrafs Omdømme i Befolkningen, det ærede Medlem her gav Udtryk, var dette Lovforslag ikke i det andet høje Ting blevet modtaget saaledes, som det faktisk blev modtaget, og saa havde Forholdet ikke været det, at man saa at sige næsten uden Omtale sluttede sig til det Supplement, jeg her har foreslaaet med Hensyn til § 63 i Fattigloven.

Det ærede Medlem talte ogsaa om Begrebet „arbejdsfør“ og mente, det havde været bedre, om man havde sagt „delvis arbejdsfør“ o. s. v. Dette beror paa, hvorledes man opfatter Begrebet arbejdsfør, og det kan man diskutere; en kan mene, det er dette, en anden dette, derfor gælder det blot om at fastslaa, hvad man forstaar ved Begrebet, og det er fastslaaet her, saaledes som det ærede Medlem kan se af Bemærkningerne til Lovforslaget.

Det ærede Medlem dvælede ogsaa ved, hvorledes Kommunitilskuddet til de kronisk syge skulde beregnes. Det beregnes paa samme Maade som Statens, og hvad Fordelingen angaar — jeg forstod, at det i særlig Grad var den, der interesserede det ærede Medlem —, vil den ganske let og praktisk lade sig ordne i de allerfleste Tilfælde, idet her Sygekassens og Kommunens Grænser vil falde sammen; hvor det ikke er Tilfældet, er det ganske klart, at Fordelingen vil ske under Hensyn til, hvorledes Udgifterne for de kronisk syge falder i de forskellige Kommuner.

Fremdeles talte det ærede Medlem om Indfødsret som Betingelse for Sygekasseforsikring. Jeg skelner her mellem to Ting. For at være Medlem af en Sygekasse er det ikke en Betingelse at have Indfødsret; det vilde ogsaa være uheldigt at opstille en saadan Betingelse, fordi der da vilde opstaa mange andre Spørgsmaal, idet man i de forskellige Lande under den ene eller anden Form i større eller mindre Udstrækning har en human Omsorg for de syge og ikke har opstillet Indfødsret som en absolut Betingelse. Noget andet er, at naar vi indfører en Invaliditetsrente, som vi jo her gør, og — maa jeg tilføje — af den

Højde, som her fastsættes, finder jeg det naturligt at kræve Indfødsret, og Forholdet vil da være det, at de Sygekassemedlemmer, der ikke har Indfødsret, kommer ikke til at betale Invaliditetspræmie, men heller ikke er forsikrede mod Invaliditet.

Det ærede Medlem kritiserede, at der ikke var truffet en rationel Ordning med Hensyn til Kørsel. Her er jeg i fuld Overensstemmelse med de Ønsker, der er fremkommet fra kommunal Side. Man har utrykkelig ønsket, at denne Lejlighed ikke blev benyttet, man at man fik alle disse Spørgsmaal op til en samlet Overvejelse, og jeg kan ikke vel tænke mig, at det ærede Medlem skulde ville benægte, at disse Bestemmelser i Kraft af de forskellige Love, vi har, er af en saadan Natur, at Spørgsmaalet om Ændring af dem ikke egner sig til at blive afgjort paa et Lovforslag som dette Revisionsforslag, der væsentligt er fremkommet, fordi en Revision har været nødvendig af Hensyn til Invaliditetsbestemmelserne.

Det ærede Medlem talte endelig om Tjenestemændene og fandt Lovforslagets Bestemmelser for deres Vedkommende uheldige. Det Spørgsmaal har været Genstand for nogen Overvejelse, det er af ret kompliceret Natur. For det første gør der sig nemlig det Forhold gældende, at saa længe en Tjenestemand, der er Medlem af en Sygekasse, ikke har naaet den pensionsberettigende Alder, som det ærede Medlem talte om, er han absolut interesseret i at være invaliditetsforsikret, og dernæst kan denne Interesse komme igen for den Tjenestemand, som træder ud af Statens Tjeneste og da maaske skulde indtræde i Forsikringen igen for en helt anden Præmie. Det Spørgsmaal er derfor kompliceret, hvorledes man skulde søge at komme disse Tjenestemænd noget i Møde. Man kunde tænke sig at gaa en lignende Vej, som man har valgt med Hensyn til de Sygekassemedlemmer, som ikke har Indfødsret: at bestemme, at i det Øjeblik, de ikke længere har nogen Interesse i at kunne faa Invaliditetsrente, udgaar de som betalende Invaliditetspræmie. Det har været paa Tale og kunde, overfladisk set, maaske nok siges at være heldigt; men som der ogsaa er gjort opmærksom paa fra interesseret Side, rummer det en Fare, idet der baade i det ene og det andet Tilfælde viser sig at være Folk, som træder ud af Statens Tjeneste og gerne vil have deres Ret bevaret. Derfor er det Spørgsmaalet, om man ikke skulde overveje — det havde jeg tænkt mig — paa Sagens videre Gang, om